TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2011. gada 21. jūlijā *

Lieta C-506/08 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2008. gada 14. novembrī iesniedza

Zviedrijas Karaliste, ko pārstāv K. Petkovska [*K. Petkovska*] un A. Falka [*A. Falk*], pārstāves,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

ko atbalsta

Dānijas Karaliste, ko pārstāv B. Veisa Foga [*B. Weis Fogh*] un V. Pasternaka Jergensena [*V. Pasternak Jørgensen*], pārstāves,

Nīderlandes Karaliste, ko pārstāv K. Viselsa [*C. Wissels*] un J. Langers [*J. Langer*], pārstāvji,

* Tiesvedības valoda — angļu.

Somijas Republika, ko pārstāv J. Heliskoski [*J. Heliskoski*], pārstāvis,

personas, kas iestājušās apelācijas tiesvedībā,

pārējiem lietas dalībniekiem esot šādiem:

MyTravel Group plc, Ročdeila [*Rochdale*] (Apvienotā Karaliste),

prasītāja pirmajā instancē,

Eiropas Komisija, ko pārstāv K. Lūiss [*X. Lewis*], kā arī P. Kosta de Oliveira [*P. Costa de Oliveira*] un K. O'Reilija [*C. O'Reilly*], pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

ko atbalsta

Vācijas Federatīvā Republika, ko pārstāv M. Lumma un B. Kleins [*B. Klein*], pārstāvji,

Francijas Republika, ko pārstāv E. Beljāra [*E. Belliard*], kā arī Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un A. Adams [*A. Adam*], pārstāvji,

Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, ko pārstāv E. Dženkinsone [*E. Jenkinson*] un S. Osovskis [*S. Ossowski*], pārstāvji.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*] (referents), tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*], M. Safjans [*M. Safjan*] un M. Bergere [*M. Berger*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 7. oktobra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2011. gada 3. marta tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu apelācijas sūdzību Zviedrijas Karaliste lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas [tagad — Vispārējā tiesa] 2008. gada 9. septembra spriedumu lietā T-403/05 *MyTravel*/Komisija (Krājums, II-2027. lpp.; turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru minētā tiesa noraidīja *MyTravel Group plc* (turpmāk tekstā — "*MyTravel*") prasību par Komisijas 2005. gada 5. septembra Lēmumu D(2005) 8461 (turpmāk tekstā — "pirmais strīdīgais lēmums") un Komisijas 2005. gada 12. oktobra Lēmumu D(2005) 9763 (turpmāk tekstā — "otrais strīdīgais lēmums"), ar kuriem daļēji tika noraidīts *MyTravel* pieteikums par piekļuvi noteiktiem Komisijas sagatavojošiem dokumentiem koncentrāciju kontroles jomā (turpmāk tekstā abi kopā — "strīdīgie lēmumi").

Atbilstošās tiesību normas

2 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) preambulas otrais, ceturtais un vienpadsmitais apsvērums ir formulēti šādi:

"(2) Atklātība dod iespēju pilsoņiem vēl vairāk iesaistīties lēmumu pieņemšanā un nodrošina lielāku pārvaldes sistēmas leģitimitāti un efektivitāti demokrātiskā iekārtā, kā arī nosaka tai lielāku atbildību pilsoņu priekšā. Atklātība veicina

demokrātijas un pamattiesību ievērošanas principu nostiprināšanos, kuri noteikti ES Līguma 6. pantā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartā.

[..]

(4) Šīs regulas mērķis ir pēc iespējas pilnīgāk nodrošināt sabiedrības tiesības piekļūt dokumentiem un noteikt vispārīgus principus un ierobežojumus šādām tiesībām saskaņā ar EK Līguma 255. panta 2. punktu.

[..]

(11) Principā visiem iestāžu dokumentiem ir jābūt publiski pieejamiem. Tomēr atsevišķos gadījumos būtu jāaizsargā sabiedrības un privātās intereses, nosakot izņēmumus. Vajadzētu dot iestādēm tiesības neizpaust iekšējo pārrunu un apspriežu saturu, ja tas ir nepieciešams to pienākumu izpildes nodrošināšanai. Izvērtējot izņēmuma gadījumus, iestādēm būtu jāņem vērā Kopienas tiesību principi, kas attiecas uz personas datu aizsardzību visās Savienības darbības jomās."

3 Minētās regulas 1. pantā ir noteikts:

"Šīs regulas mērķis ir:

a) noteikt principus, nosacījumus un ierobežojumus, kas saistīti ar sabiedrības vai privātām interesēm, kuri reglamentē tiesības piekļūt EK Līguma 255. pantā paredzētajiem Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas (turpmāk tekstā — "iestādes") dokumentiem, nodrošinot iespējami plašāku piekļuvi tiem;

b) izstrādāt noteikumus, kas nodrošina šo tiesību iespējami vienkāršāku izmantošanu;

c) sekmēt labu administratīvo praksi attiecībā uz piekļuvi dokumentiem."

4 Regulas 2. panta 1. un 3. punktā ir noteikts:

"1. Ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, ievērojot šajā regulā noteiktos principus, nosacījumus un ierobežojumus.

[..]

3. Šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Eiropas Savienībā."

5 Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2., 3. un 6. punktā ir noteikts:

"2. Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— [..]

— tiesvedības un juridisku konsultāciju [atzinumu] aizsardzībai,

— pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

3. Var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

Var atteikt piekļuvi dokumentam, kas satur viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē, pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

[..]

6. Ja izņēmumi attiecas tikai uz kādu pieprasītā dokumenta daļu, pārējās dokumenta daļas publisko."

6 Regulas 7. panta 2. punktā ir noteikts:

"Saņemot pilnīgu vai daļēju atteikumu, pieteikuma iesniedzējs 15 darba dienu laikā pēc iestādes atbildes saņemšanas var iesniegt atkārtotu pieteikumu ar lūgumu iestādei mainīt savu nostāju."

Tiesvedības priekšvēsture

7 Vispārējā tiesa ar 2002. gada 6. jūnija spriedumu lietā T-342/99 *Airtours*/Komisija (*Recueil*, II-2585. lpp.) atcēla Komisijas 1999. gada 22. septembra Lēmumu 2000/276/EK, ar kuru koncentrācija ir atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu un ar EEZ līgumu (Lieta IV/M.1524 — *Airtours*/*First Choice*) (OV 2000, L 93, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "*Airtours* lēmums"). Šis lēmums attiecās uz apvienošanās darījumu starp britu ceļojumu rīkotāju *Airtours plc*, kas vēlāk kļuva par *MyTravel*, un tā konkurentu *First Choice plc* (turpmāk tekstā — "*First Choice*").

8 Komisija izveidoja darba grupu, apvienojot "Konkurences" ģenerāldirektorāta (ĢD) un šīs iestādes Juridiskā dienesta ierēdņus, lai izvērtētu, vai būtu piemēroti par šo spriedumu iesniegt apelācijas sūdzību, un lai novērtētu šāda soļa sekas uz procedūrām, kas ir piemērojamas koncentrāciju kontroles vai citās jomās. Darba grupa izstrādāja ziņojumu (turpmāk tekstā — "ziņojums"), ko tā 2002. gada 25. jūlijā, tātad pirms apelācijas sūdzības iesniegšanas termiņa beigām, iesniedza Komisijas loceklim, kurš ir atbildīgs par konkurences jautājumiem.

9 *MyTravel* ar 2005. gada 23. maija vēstuli, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, Komisijai lūdza piekļuvi ziņojumam, vairākiem dokumentiem par tā sagatavošanu (turpmāk tekstā — "darba dokumenti"), kā arī dokumentiem, kas bija minēti attiecīgās koncentrācijas lietas materiālos, uz kuriem tika balstīts ziņojums vai kas tajā bija minēti (turpmāk tekstā — "citi iekšējie dokumenti").

10 Ņemot vērā pieprasīto dokumentu skaitu, *MyTravel* un Komisija vienojās, ka Komisija vērtēs atsevišķi, pirmkārt, ziņojumu un darba dokumentus un, otrkārt, citus iekšējos dokumentus.

11 Tā kā Komisija divās 2005. gada 12. jūlija un 1. augusta vēstulēs sākotnēji vismaz daļēji bija liegusi piekļuvi visiem šiem dokumentiem, *MyTravel*, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 7. panta 2. punktu, iesniedza divus atkārtotus pieteikumus, uz kuriem Komisija atbildēja, pieņemdama strīdīgos lēmumus.

12 Pirmajā strīdīgajā lēmumā Komisija it īpaši atteicās *MyTravel* darīt zināmu ziņojumu un darba dokumentus, uzskatīdama, pirmkārt, ka uz šiem dokumentiem attiecas vismaz viens no Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā un trešajā ievilkumā, kā arī 3. punkta otrajā daļā minētajiem piekļuves tiesību izņēmumiem, kuros attiecīgi bija paredzēta tiesvedības un juridisku atzinumu aizsardzība un pārbaužu, izmeklēšanas un revīzijas darbības mērķu, kā arī lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzība, un, otrkārt, ka šādu dokumentu publiskošanu nepamatojot sevišķas sabiedrības intereses.

13 Otrajā strīdīgajā lēmumā Komisija arī atteicās sniegt piekļuvi daļai citu iekšēju dokumentu. Tā uzskatīja, ka minētās regulas 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā un 3. punkta otrajā daļā minētie izņēmumi attiecībā uz pārbaužu, izmeklēšanas un revīzijas darbības mērķu, kā arī uz lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību it īpaši ir piemērojami:

— piezīmēm, kuras "Konkurences" ĢD ģenerāldirektors nosūtījis Komisijas locekļiem, kurš ir atbildīgs par konkurences jautājumiem (turpmāk tekstā — "piezīmes komisāram");

— piecām piezīmēm, kuras "Konkurences" ĢD nosūtījis citiem Komisijas dienestiem, tostarp Juridiskajam dienestam, lai nosūtītu un pieprasītu adresātu atzinumu par šiem tekstu projektiem (turpmāk tekstā — "piezīmes citiem dienestiem"), un

— citu Komisijas dienestu atbildes piezīmēm uz piecām iepriekš minētajām "Konkurences" ĢD piezīmēm, lai izklāstītu šo dienestu analīzi par tekstu projektiem (turpmāk tekstā — "citu dienestu, izņemot Juridisko dienestu, atbildes piezīmes").

14 Runājot par piecām piezīmēm, ko Juridiskais dienests iesniedzis, atbildot uz iepriekš minētajām "Konkurences" ĢD piecām piezīmēm (turpmāk tekstā — "Juridiskā dienesta atbildes piezīmes"), Komisija, lai pamatotu piekļuves atteikumu, atsaucās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu, kas attiecas uz tiesvedības un juridisku atzinumu aizsardzību.

15 Turklāt Komisija atsaucās uz īpašo situāciju saistībā ar zināmiem dokumentiem, kuriem daļēja vai pilnīga piekļuve nav tikusi piešķirta. Tas it īpaši attiecas uz uzklausīšanas amatpersonas ziņojumu, "Konkurences" ĢD piezīmi, kas adresēta Padomdevējai komitejai, un piezīmi par lietas materiāliem saistībā ar *First Choice* apmeklējumu.

16 Visbeidzot, Komisija konstatēja, ka *MyTravel* neesot minējusi nevienu argumentu, kas varētu pamatot sevišķas sabiedrības intereses, lai katrā ziņā attaisnotu piekļuvi pieteikumā norādītajiem dokumentiem.

Pārsūdzētais spriedums

17 2005. gada 15. novembrī *MyTravel* cēla prasību par strīdīgo lēmumu atcelšanu.

18 Savas prasības pamatojumam *MyTravel* izvirzīja vairākus pamatus, lai pierādītu, ka Komisija ar strīdīgajiem lēmumiem ir nepareizi piemērojusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā un trešā ievilkuma, kā arī 3. punkta otrās daļas noteikumus par piekļuves tiesību izņēmumiem attiecībā uz tiesvedības un juridisku atzinumu, pārbaužu, izmeklēšanas un revīzijas mērķu, kā arī lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību.

Par izņēmumu saistībā ar lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību

19 Vispārējā tiesa pirmām kārtām pārbaudīja, vai Komisija strīdīgajos lēmumos ir pareizi piemērojusi izņēmumu par lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību, kas ir noteikts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā.

20 Attiecībā uz ziņojumu pārsūdzētā sprieduma 42.–46. punktā konstatējusi, ka runa ir par dokumentu, kas varētu ietilpt šī izņēmuma piemērošanas jomā, un ka šo izņēmumu var piemērot "pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts", Vispārējā tiesa tā paša sprieduma 47. punktā atgādināja, ka Komisija esot uzskatījusi, ka ziņojuma izpaušana būtu varējusi nopietni kaitēt tās lēmumu pieņemšanas procesam, jo tiktu apšaubīta tā autoru viedokļa brīvība.

21 Šajā ziņā Vispārējā tiesa minētā sprieduma 48.–53. punktā pauda viedokli, ka ziņojums ietilpst tikai Komisijas administratīvajās funkcijās. Sabiedrības interesei iepazīties ar dokumentu atbilstoši pārskatāmības principam neesot tāda pati nozīme attiecībā uz administratīva procesa dokumentu kā tāda procesa dokumentu, kura ietvaros attiecīgā Kopienu iestāde darbojas kā likumdevēja.

22 Tādēļ ziņojuma izpaušana riskētu atklāt Komisijas ierēdņu, iespējams, kritisko viedokli un ļautu ziņojuma saturu salīdzināt ar galīgajiem lēmumiem. Turklāt šī ziņojuma autori varētu tikt rosināti ievērot pašcenzūru un neizpaust viedokli, kas varētu apdraudēt minētā ziņojuma saņēmēju. Tas riskētu radīt nopietnu kaitējumu lēmumu pieņemšanas brīvībai Komisijā, kuras locekļiem to funkcijas Savienības vispārīgajās interesēs ir jāveic pilnīgi neatkarīgi. Tāpat Komisijai tiktu laupīts brīvs un visaptverošs tās pārstāvju un ierēdņu viedoklis.

23 Pārsūdzētā sprieduma 54. punktā Vispārējā tiesa vēl norādīja, ka lēmumu pieņemšanas procesa nopietna kaitējuma risks ir saprātīgi paredzams, nevis tikai hipotētisks. Būtu ticami, ka par konkurences jautājumiem atbildīgais Komisijas loceklis tiktu mudināts vairs nepieprasīt darbiniekiem rakstisku, iespējams, kritisku, viedokli, ja tādi dokumenti kā izskatāmais būtu jāizpauž.

24 Runājot par darba dokumentiem, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 59. punktā uzskatīja, ka, tā kā ziņojums ir aizsargāts ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otro daļu, šis izņēmums attiecas arī uz dokumentiem, uz kuru pamata ziņojums ticis izstrādāts un kuros ir ietverti iekšējai lietošanai paredzēti sagatavojoši vērtējumi vai pagaidu secinājumi.

25 Runājot par citiem iekšējiem dokumentiem, proti, piezīmēm komisāram, piezīmēm citiem dienestiem un citu dienestu, izņemot Juridisko dienestu, atbildes piezīmēm, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 94.–100. punktā norādīja, ka Komisija pamatoti ir apgalvojusi, ka daļēja vai pilnīga dažādo dokumentu izpaušana mazinātu tās dienestu spēju izteikt savu viedokli un nopietni kaitētu tās lēmumu pieņemšanas procesam koncentrāciju kontroles jomā.

26 Šie sagatavojošie dokumenti varētu liecināt par viedokļiem, šaubām vai pavērsieniem, kas attiecīgā lēmumu pieņemšanas procesa beigās varbūt nemaz nebūtu ietverti attiecīgo lēmumu galīgajās versijās. Turklāt šādu dokumentu izpaušana nozīmētu, ka to autori ņemtu vērā izpaušanas risku nākotnē tādā mērā, ka viņi varētu tikt rosināti ievērot pašcenzūru un neizpaust viedokli, kas varētu apdraudēt attiecīgā dokumenta saņēmēju.

27 Vispārējā tiesa vēl uzskatīja, ka Komisija lēmumu pieņemšanas procesa nopietna kaitējuma risku ir novērtējusi atsevišķi un konkrēti, it īpaši, kad tā bija atzinusi, ka dokumentu izpaušana varētu apdraudēt tās vērtējumu par līdzīgiem darījumiem, kas varētu notikt starp attiecīgajiem dalībniekiem vai tajā pašā nozarē.

28 Visbeidzot, pārsūdzētā sprieduma 100. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka šo dokumentu izpaušanas gadījumā lēmumu pieņemšanas procesa nopietna kaitējuma risks ir saprātīgi paredzams, nevis tikai hipotētisks. Būtu saprātīgi pieņemt, ka šādus dokumentus — pat ja tajos katrā ziņā nav pausta galīgā Komisijas nostāja — var izmantot, lai ietekmētu tās dienestu nostāju, kad tie izskata līdzīgas lietas to pašu darbību nozarē vai par tiem pašiem ekonomikas jēdzieniem.

29 Attiecībā uz uzklausīšanas amatpersonas ziņojumu Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 104.–106. punktā uzskatīja, ka tāpat kā citu iekšēju dokumentu gadījumā Komisija varēja atteikt tam piekļuvi, jo, tā kā šajā ziņojumā bija pausts uzklausīšanas amatpersonas viedoklis par attiecīgā koncentrācijas darījuma būtību un par tā procesuālajiem aspektiem, šī ziņojuma izpaušana varētu apdraudēt uzklausīšanas amatpersonas viedokļa brīvību. Tas nopietni kaitētu Komisijas lēmumu pieņemšanas procesam koncentrāciju jomā, jo Komisija nākotnē vairs nevarētu balstīties uz neatkarīgiem, brīviem un pilnīgiem uzklausīšanas amatpersonu atzinumiem.

30 Runājot par "Konkurences" ĢD piezīmi, kas nosūtīta Padomdevējai komitejai, Vispārējā tiesa uzskatīja, ka tās izpaušana nopietni kaitētu Komisijas lēmumu pieņemšanas procesam, jo apspriešanās ar Padomdevēju komiteju arī ir daļa no šī procesa koncentrāciju kontroles jomā. Lai gan Padomdevēju komiteju veido dalībvalstu pārstāvji un tādēļ tā atšķiras no Komisijas, pienākums iekšējos dokumentus nosūtīt šai komitejai, lai tā varētu izteikt savu viedokli, ļauj uzskatīt, ka minētā piezīme ir iekšējs Komisijas dokuments.

31 Vispārējā tiesa arī nosprieda, ka *First Choice* apmeklējuma lietas materiālu piezīmes izpaušana, ņemot vērā faktu, ka zināmās šī dokumenta daļās ir izteikti "Konkurences" ĢD ierēdņu apmeklējumā gūtie iespaidi, nopietni kaitētu Komisijas lēmumu pieņemšanas procesam.

32 Vispārējā tiesa turklāt izteicās arī par jautājumu, vai šajā gadījumā sevišķas sabiedrības intereses Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas pēdējā teikuma nozīmē pamato, lai attiecīgie dokumenti katrā ziņā tiktu izpausti. Šajā ziņā pārsūdzētā sprieduma 61. punktā tā konstatēja, ka *MyTravel* esot apgalvojusi, ka "vajadzība saprast, kas ir noticis un ko ir izdarījusi Komisija, kā arī vajadzība nodrošināt pareizu tiesvedību" ir sevišķas sabiedrības intereses, kas pamato dokumentu izpaušanu.

33 Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 61.–67. un 118. punktā būtībā ir uzskatīja, ka šie argumenti neļauj nedz juridiski pietiekami raksturot Regulā Nr. 1049/2001 prasītās sevišķās sabiedrības intereses, nedz pārbaudīt, vai, izsverot šīs apgalvotās sevišķās sabiedrības intereses un interesi saglabāt dokumentu konfidencialitāti sabiedrībā saskaņā ar iepriekš minētajiem piekļuves tiesību izņēmumiem, Komisijai būtu vajadzējis secināt, ka šie dokumenti tomēr ir jāizpauž. Turklāt Vispārējā tiesa arī norādīja, ka *MyTravel* privātās intereses iegūt attiecīgos dokumentus, lai labāk izvirzītu

argumentus prasībā saistībā ar atbildību, ko tā cēlusi, lai tai tiktu atlīdzināti zaudējumi, kas tai, iespējams, radušies saistībā ar koncentrācijas darījuma izskatīšanu un novērtēšanu Komisijā, pieņemot *Airtours* lēmumu, kā tīri privātas intereses nevar būt atbilstošas, lai novērtētu sabiedrības interešu līdzsvaru.

34 Līdz ar to Vispārējā tiesa secināja, ka Komisija nav pieļāvusi kļūdu vērtējumā, uzskatīdama, ka iepriekš minēto dokumentu izpaušana būtu nopietni kaitējusi tās lēmumu pieņemšanas procesam un ka nav tādu sevišķu sabiedrības interešu, kas, neraugoties uz šo kaitējumu, varētu pamatot šādu dokumentu izpaušanu.

Par izņēmumu saistībā ar juridisku atzinumu aizsardzību

35 Otrām kārtām Vispārējā tiesa pārbaudīja, vai otrajā strīdīgajā lēmumā Komisija attiecībā uz Juridiskā dienesta atbildes piezīmēm ir pamatoti piemērojusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzēto izņēmumu.

36 Šajā ziņā tā pārsūdzētā sprieduma 124.–126. punktā uzskatīja, ka šo piezīmju izpaušana varētu radīt risku, ka sabiedrībai tiek darīta zināma informācija par "Konkurences" ĢD un Juridiskā dienesta iekšējām apspriedēm par to, vai vērtējums par *Airtours* lēmumā izskatītā koncentrācijas darījuma saderību ar kopējo tirgu ir likumīgs. Šādos apstākļos juridisku atzinumu aizsardzības aizskāruma risks nebūtu tikai hipotētisks, jo šo atzinumu izpaušana varētu radīt Komisijai delikātu situāciju, kad tās Juridiskais dienests varētu būt spiests Savienības tiesā aizstāvēt nostāju, kas nav bijusi tā pati, ko tas apgalvojis iekšējās apspriedēs. Šāds risks varētu ievērojami ietekmēt Juridiskā dienesta viedokļa brīvību, kā arī tā iespēju vienlīdzīgi ar citiem tiesas procesa dažādo

lietas dalībnieku juridiskajiem pārstāvjiem Savienības tiesā efektīvi aizstāvēt Komisijas galīgo nostāju.

37 To pašu iemeslu dēļ, kas ir minēti attiecībā uz izņēmuma par lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību piemērošanu un kas ir atgādināti pašreizējā sprieduma 32. un 33. punktā, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 129. punktā uzskatīja, ka nekādas sevišķas sabiedrības intereses Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta teikuma beigu daļas nozīmē nepamato šo piezīmju izpaušanu.

Par pārsūdzētā sprieduma secinājumiem

38 Runājot par pirmo strīdīgo lēmumu, pārsūdzētā sprieduma 80. un 81. punktā Vispārējā tiesa neapmierināja *MyTravel* prasību attiecībā uz to lēmuma daļu, kurā tika atteikta piekļuve vienam no darba dokumentiem, proti, 15. darba dokumentam, pamatojoties vienīgi uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzēto izņēmumu par pārbaužu, izmeklēšanas un revīzijas darbību aizsardzību. Pašreizējā apelācijas sūdzība neattiecas uz šo pārsūdzētā sprieduma daļu.

39 Attiecībā uz pārējo Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 79. punktā pirmām kārtām uzskatīja, ka Komisija pirmajā strīdīgajā lēmumā nav pieļāvusi kļūdu vērtējumā, pamatojoties uz šīs regulas 4. panta 3. punkta otro daļu atteikdama piekļuvi visiem citiem dokumentiem, kuru izpaušana tika pieprasīta.

40 Otrām kārtām tā pārsūdzētā sprieduma 130. punktā secināja, ka Komisija otrajā strīdīgajā lēmumā, atsaukdamās uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otro daļu vai 2. punkta otro ievilkumu, lai atteiktos izpaust dažādus iekšējus dokumentus vai juridiskus atzinumus, kuriem Komisija bija piemērojusi šos izņēmumus, arī nav pieļāvusi kļūdu vērtējumā.

41 Līdz ar to Vispārējā tiesa uzskatīja, ka procesuālās ekonomijas dēļ *MyTravel* iebildumi pret strīdīgajiem lēmumiem vairs nav jāizskata.

42 Īpaši runājot par pirmo strīdīgo lēmumu, Vispārējā tiesa neizskatīja iebildumus saistībā ar citiem izņēmumiem, ko Komisija bija piemērojusi, lai atteiktu ziņojuma vienas vai otras daļas vai darba dokumentu izpaušanu, proti, saistībā ar izņēmumiem, kas paredzēti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā un trešajā ievilkumā un kas attiecīgi ir saistīti ar tiesvedības un juridisku atzinumu aizsardzību, kā arī ar pārbaužu, izmeklēšanas un revīzijas darbības mērķiem.

43 Runājot par otro strīdīgo lēmumu, Vispārējā tiesa atturējās izskatīt arī iebildumus par izņēmumiem saistībā ar pārbaužu, izmeklēšanas un revīzijas darbības mērķu aizsardzību apvienojumā ar izņēmumu par lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību, uz ko Komisija bija atsaukusies, lai atteiktu dažu citu iekšēju dokumentu izpaušanu.

44 Ņemot vērā šos apsvērumus un daļēji atcēlusi pirmo strīdīgo lēmumu, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2. punktā prasību pārējā daļā noraidīja.

Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

45 Tiesas priekšsēdētājs ar 2009. gada 2. jūnija lēmumu atzina Dānijas Karalisti, Nīderlandes Karalisti un Somijas Republiku par personām, kas iestājušās lietā, atbalstot Zviedrijas Karalistes prasījumus, un Vācijas Federatīvo Republiku, Francijas Republiku, kā arī Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienoto Karalisti par personām, kas iestājušās lietā, atbalstot Komisijas prasījumus.

46 Zviedrijas Karalistes un Nīderlandes Karalistes prasījumi Tiesai ir šādi:

— atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2. punktu;

— atcelt pirmo strīdīgo lēmumu atbilstoši *MyTravel* prasījumiem [Vispārējā] tiesā, ciktāl runa ir par piekļuves Komisijas ziņojumam un citiem darba dokumentiem atteikumu;

— atcelt otro strīdīgo lēmumu atbilstoši *MyTravel* prasījumiem [Vispārējā] tiesā, ciktāl runa ir par piekļuves citiem Komisijas iekšējiem dokumentiem atteikumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt apelācijas tiesvedības izdevumus.

47 Dānijas Karaliste un Somijas Republika lūdz atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2. punktu, kā arī abus strīdīgos lēmumus.

48 Komisija, Vācijas Federatīvā Republika, Francijas Republika, kā arī Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste lūdz noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest Zviedrijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelāciju

49 Savā apelācijas sūdzībā Zviedrijas Karaliste būtībā izvirza trīs pamatus, kas attiecīgi ir saistīti ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas, tā paša panta 2. punkta otrā ievilkuma, kā arī tā paša 4. panta 2. punkta teikuma beigu daļas un 3. punkta otrās daļas teikuma beigu daļas noteikumu pārkāpumu.

Par pirmo pamatu — Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas noteikumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

50 Pirmajā pamatā Zviedrijas Karaliste, ko atbalsta Dānijas Karaliste, Nīderlandes Karaliste un Somijas Republika, apgalvo, ka Vispārējā tiesa, uzskatīdama, ka Komisija, neveicot attiecīgo dokumentu konkrētu un atsevišķu novērtējumu, varēja konstatēt, ka to izpaušana nopietni kaitētu šīs iestādes lēmumu pieņemšanas procesam, nepareizi esot interpretējusi izņēmumu par lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību.

51 Ievadam ir jānorāda, ka vispirms Zviedrijas valdība apgalvo, ka saskaņā ar 2007. gada 18. decembra spriedumu lietā C-64/05 P Zviedrija/Komisija (Krājums, I-11389. lpp.) visi izņēmumi no pārskatāmības principa ir jāinterpretē šauri un, lai tos piemērotu, ir jāizvērtē konkrētā dokumenta saturs. Turklāt pārskatāmības princips attiecoties uz visām Savienības darbībām, neieviešot atšķirību atkarībā no tā, vai tā ir administratīva vai likumdošanas procedūra, uz kuru attiecas piekļuves pieteikumā minētais dokuments. Visbeidzot, prezumpcija par labu izpaušanai esot vislielākā, ja runa ir par pabeigtu lietu, kā tas ir šajā gadījumā. Kā apgalvo arī Dānijas Karaliste, iestādēm būtu jāņem vērā lietas hronoloģija.

52 Kā norāda Zviedrijas Karaliste un trīs dalībvalstis, kas lietā iestājušās tās atbalstam, judikatūrā, it īpaši 2008. gada 1. jūlija spriedumā apvienotajās lietās C-39/05 P un C-52/05 P Zviedrija un *Turco*/Padome (Krājums, I-4723. lpp.), ir noteikts, ka, ja iestāde atsaka piekļuvi dokumentam, pamatojoties uz kādu no Regulā Nr. 1049/2001 paredzētajiem izņēmumiem, tai it īpaši ir jāpārbauda, vai šī dokumenta izpaušana konkrēti kaitēs ar attiecīgo izņēmumu aizsargātajām interesēm. Šajā gadījumā, pat ja Komisija zināmā mērā ir veikusi pieprasīto dokumentu konfidencialitātes novērtējumu, šis novērtējums tomēr neesot tik pilnīgs, kā tas prasīts minētajā regulā, jo šī iestāde izņēmumu piemērošanu ir balstījusi uz abstraktu argumentāciju par ierēdņu viedokļa brīvību, kā arī uz brīvu iekšējo saziņu, nevis uz piekļuves pieteikumā pieprasīto dokumentu saturu.

53 Konkrētāk, runājot par ziņojumu, Zviedrijas Karaliste vispirms apgalvo, ka, pat nezinot tā saturu, pavisam saprātīgi ir pieņemt, ka tajā ir ietvertas ne tikai konfidenciālas ziņas, bet arī daļas, kurās nav jutīgas informācijas, kā, piemēram, atgādinājums par *Airtours* lēmumu vai iepriekš minēto spriedumu lietā *Airtours*/Komisija, vai arī

vispārīgi izteikumi, kas var tikt izpausti un kas ir jāizpauž, piemērojot it īpaši Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 6. punkta noteikumu, kas pieļauj daļēju piekļuvi.

54 Turpinājumā Zviedrijas Karaliste pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir apstiprinājusi Komisijas argumentu, ka ierēdņi brīvi neizteiktu savu viedokli, ja pastāvētu iespēja, ka viņu raksti tiks publiskoti. Jautājums, vai var tikt piemērots kāds no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, esot jāatrisina, pamatojoties uz ziņojuma saturu, nevis uz vispārīgu apgalvojumu par tā autoru viedokļa brīvību un iespējamajām bažām, kas ir saistītas ar publiskošanas sekām. Somijas Republika šajā ziņā piebilst, ka, tā kā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā tiek prasīts lēmumu pieņemšanas procesa nopietna kaitējuma risks, prasība par iestādes pierādīšanas pienākumu ir īpaši augsta.

55 Visbeidzot, runājot par risku, ka ierēdņu viedokļa izpaušana varētu mudināt viņu pašcenzūru, Zviedrijas Karaliste atgādina, ka ierēdņiem ar dienestu saistītie pienākumi ir jāpilda objektīvi un neatkarīgi, kā arī ievērojot lojalitātes pienākumu pret Savienību. Fakts, ka sabiedrībai ir tiesības būt informētai par iestāžu darbību, neesot pieņemams iemesls, lai ierēdnis nepildītu savus pienākumus. Katrā ziņā iestāžu ierēdņiem esot jāapzinās šīs tiesības uz informāciju un viņi nevarot likumīgi sagaidīt, ka Komisijas rīcībā esošo dokumentu konfidencialitātes aizsardzība pārsniedz to, kas ir paredzēts Regulā Nr. 1049/2001.

56 Runājot par darba dokumentiem, Zviedrijas Karaliste apgalvo, ka Vispārējās tiesas argumentācija, ka piekļuvi šiem dokumentiem var atteikt tāpēc, ka pats ziņojums ir aizsargāts ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzēto izņēmumu, ir pārāk vispārīga un nepamatoti paplašina attiecīgā izņēmuma piemērošanas jomu.

57 Runājot par piezīmēm komisāram, piezīmēm citiem dienestiem un citu dienestu, izņemot Juridisko dienestu, atbildes piezīmēm, Zviedrijas Karaliste uzskata, ka Vispārējā tiesa, pamatodamās uz bažām par brīvas saziņas starp dažādiem Komisijas dienestiem ierobežošanu, atkal ir sekojusi vispārīgai un hipotētiskai argumentācijai.

58 Runājot par uzklausīšanas amatpersonas ziņojumu, minētā dalībvalsts apgalvo, ka Komisijas 2001. gada 23. maija Lēmuma 2001/462/EK, EOTK par uzklausīšanas amatpersonu darba uzdevumiem dažos tiesas procesos par konkurenci (OV L 162, 21. lpp.) 16. panta 3. punktā ir prasīts, lai šis ziņojums tiktu publicēts vienlaicīgi ar Komisijas lēmumu lietā, par kuru šis ziņojums ir rakstīts. Līdz ar to apšaubāmi būtu, ka šis ziņojums ietilpst "viedokļa izklāsta iekšējām vajadzībām" jēdzienā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas izpratnē. Ir tiesa, ka šajā gadījumā lieta tika izbeigta 1999. gadā, t.i., pirms minētā lēmuma pieņemšanas. Tomēr, pat ja saskaņā ar 1999. gadā spēkā esošo tiesisko regulējumu ziņojumam varēja piemērot izņēmumu saistībā ar šo jēdzienu, joprojām būtu bijusi jāpierāda faktiska konfidencialitātes prasība.

59 Runājot par "Konkurences" ĢD piezīmi, kas nosūtīta Padomdevējai komitejai, Zviedrijas Karaliste apstrīd, ka tā varētu ietilpt Komisijas lēmumu pieņemšanas procesā koncentrāciju kontroles jomā, jo, tā kā šī komiteja ir neatkarīga no Komisijas, attiecīgajam izņēmumam nemaz nebūtu jābūt piemērojamam. Turklāt Padomes 2004. gada 20. janvāra Regulas (EK) Nr. 139/2004 par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (OV L 24, 1. lpp.) 19. panta 7. punktā attiecībā uz Padomdevējas komitejas atzinumu esot paredzēti tādi paši publiskošanas noteikumi kā attiecībā uz uzklausīšanas amatpersonas ziņojumu. Arī saskaņā ar Padomes 1989. gada 21. decembra Regulas (EEK) Nr. 4064/89 par uzņēmumu koncentrācijas kontroli (OV 1990, L 257, 13. lpp.) 19. panta 7. punktu Padomdevēja komiteja var ieteikt Komisijai publicēt tās atzinumu. Šī dalībvalsts uzskata, ka šādos apstākļos, lai vispirms Padomdevējai komitejai

adresētu piezīmi par tās uzdevumu varētu kvalificēt kā jutīgu, bija jāveic šīs piezīmes satura padziļināta pārbaude.

60 Visbeidzot, Zviedrijas Karaliste apgalvo, ka apstākļi saistībā ar *First Choice* apmeklējuma lietas materiālu piezīmi pārsūdzētajā spriedumā neesot skaidri saprotami. Ja, kā to apstiprinājusi *MyTravel*, šī piezīme esot saistīta ar *First Choice* mutvārdu apsvērumiem, nebūt neesot skaidrs, vai tajā patiešām ir ietverts viedokļa izklāsts iekšējām vajadzībām Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas nozīmē. Tāpēc, lai varētu noteikt, vai tai ir piemērojams šajā noteikumā paredzētais izņēmums, esot bijis jāprecizē minētās piezīmes saturs.

61 Komisija, ko atbalsta Vācijas Federatīvā Republika, Francijas Republika un Apvienotā Karaliste, iebilst, ka Zviedrijas Karalistes apelācijas sūdzība vispār nav pamatota, jo Vispārējā tiesa nekādi nav likusi saprast, ka atsevišķa katra dokumenta analīze būtu nelietderīga.

62 Minētie lietas dalībnieki pirmām kārtām apgalvo, ka Zviedrijas Karaliste nav apstrīdējusi pārsūdzētā sprieduma 49. punktā pausto Vispārējās tiesas apstiprinājumu, ka sabiedrības interesēm panākt dokumenta publiskošanu attiecībā uz dokumentu saistībā ar administratīvu procesu, piemēram, konkurences tiesību jomā, nav tikpat liela nozīme kā attiecībā uz dokumentu saistībā ar likumdošanas procesu, kā tas ir šajā lietā. Atšķirīga attieksme šādu dokumentu gadījumā esot attaisnota, it īpaši ņemot vērā likumības kontroli, kas tiek veikta par administratīviem aktiem.

63 Turklāt Apvienotā Karaliste apgalvo, ka Zviedrijas Karalistes izvirzītā pieeja var traucēt Savienības likumdevējam īstenot mērķi saglabāt iestādes iekšējo "telpu pārdomām", kā tas izriet no Regulas Nr. 1049/2001 sagatavojošiem aktiem.

64 Vācijas Federatīvā Republika šajā ziņā apgalvo, ka ar Regulu Nr. 1049/2001 aizsargātās intereses atšķiras no administratīvā procesa pušu interesēm. Šo pēdējo aizsardzība esot nodrošināta īpašos aktos, kā, piemēram, šajā gadījumā piemērojamajā Komisijas 2004. gada 7. aprīļa Regulā (EK) Nr. 802/2004, ar ko īsteno Padomes Regulu (EK) Nr. 139/2004 par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (OV L 133, 1. lpp.). Turklāt Tiesa 2009. gada 29. janvāra rīkojuma lietā C-9/08 *Donnici*/Parlaments 22. punktā jau esot precizējusi, ka nodoms iekšējus dokumentus izmantot individuālā tiesvedībā pret Savienības iestādi, kā to esot apgalvojusi *MyTravel*, liecina par tīri individuālu interesi.

65 Turpinājumā Komisija un dalībvalstis, kas lietā iestājušās tās atbalstam, apgalvo, ka tā pavisam konkrēti ir izvērtējusi katra pieprasītā dokumenta saturu, ko apstiprinot arī fakts, ka tā *MyTravel* esot izsniegusi dažus no šiem dokumentiem. Vācijas Federatīvā Republika šajā ziņā piebilst, ka attiecība starp atteikuma pamatojuma nozīmīguma pakāpi un izskatāmo lietu ir tieši atkarīga no konkrētās lietas apstākļiem. Runājot par konkurences lietām, dienestu viedokļu atšķirības administratīvajā procesā, kas tiek konkretizētas Komisijas Juridiskā dienesta vai citu dienestu iekšējos atzinumos, katrā ziņā tiktu ekspluatētas. Tādējādi Komisija riskētu ar to, ka turpmākos administratīvos vai tiesas procesos pret to tiktu izvirzīti agrāki atšķirīgi atzinumi.

66 Visbeidzot, Komisija uzskata, ka Zviedrijas Karalistes arguments, ka ierēdnim ir pienākums pildīt tam uzticētos pienākumus neatkarīgi un objektīvi, šajā gadījumā ir neatbilstošs.

67 Runājot par dažādajiem šajā lietā izskatāmajiem dokumentiem, Komisija par nepamatotiem uzskata Zviedrijas Karalistes argumentus, saskaņā ar kuriem būtu saprātīgi pieņemt, nemaz to neapzinoties, ka ziņojumā ir daļas, kuras nav jutīgas, tādēļ tās

daļēji varētu izpaust. Katrā ziņā daļēja piekļuve neesot iedomājama, ja neviena no dokumenta daļām nav atdalāma no pārējām.

68 Runājot par darba dokumentiem, Komisija apgalvo, ka tā piekļuvi ir atteikusi pēc konkrēta katra dokumenta izvērtējuma. Šie dokumenti esot izstrādāti, lai sagatavotu ziņojumu, un tajā tie daudzviet esot burtiski citēti. Līdz ar to tos neesot varēts izpaust to pašu iemeslu dēļ, kādi tika minēti attiecībā uz pašu ziņojumu.

69 Runājot par uzklausīšanas amatpersonas ziņojumu, Komisija apgalvo, ka koncentrāciju izmeklēšanas gaitā uzklausīšanas amatpersona izstrādā divus ziņojumus, proti, starpposma ziņojumu, kas ir tikai iekšējs, un nobeiguma ziņojumu, kas saskaņā ar Lēmuma 2001/462 16. panta 3. punktu ir paredzēts publicēšanai. Šajā gadījumā runa esot par starpposma ziņojumu, kas ir izstrādāts iesniegšanai Komisijas loceklim, kurš ir atbildīgs par konkurences jautājumiem. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 104.–106. punktā esot minējusi iemeslus, kādēļ šis ziņojums nebija izpaužams. Katrā ziņā Komisija precizē, ka pirms minētā lēmuma spēkā esošajā tiesiskajā regulējumā, kas *ratione temporis* piemērojams šai lietai, nebija paredzēta uzklausīšanas amatpersonas ziņojuma publicēšana.

70 Runājot par "Konkurences" ĢD iekšējo piezīmi, kas adresēta Padomdevējai komitejai, Komisija un Apvienotā Karaliste uzskata, ka apstāklim, ka minētās komitejas atzinums ir publisks, šajā lietā nav nozīmes. Attiecīgajai piezīmei, kurā šis ģenerāldirektorāts esot rezumējis savu lēmumprojektu, atšķirībā no paša lēmuma esot bijis pavisam cits saturs, un šī iemesla dēļ tā esot jāuzskata par iekšēju dokumentu.

71 Komisija visbeidzot norāda, ka *First Choice* apmeklējuma lietas materiālu piezīme atspoguļojot "Konkurences" ĢD ierēdņu vizītē gūtos iespaidus. Izpaužot sīkākas ziņas par šī dokumenta saturu, attiecīgajam izņēmumam tiktu atņemta tā lietderīgā iedarbība.

Tiesas vērtējums

72 Ievadā ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 1049/2001 preambulas 1. apvērumam šī regula atbilst Līguma par ES 1. panta otrajā daļā, kas iekļauta ar Amsterdamas līgumu, definētajam mērķim iezīmēt jaunu posmu ciešākas Eiropas tautu savienības izveidošanā, kurā lēmumu pieņemšana notiek, cik vien iespējams, atklāti un, cik vien iespējams, tuvinot to pilsoņiem. Tāpat minētās regulas preambulas otrajā apsvērumā ir atgādināts, ka sabiedrības tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem ir saistītas ar šo iestāžu demokrātisko raksturu (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome, 34. punkts, kā arī 2010. gada 21. septembra spriedums apvienotajās lietās C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P Zviedrija u.c./*API* un Komisija, Krājums, I-8533. lpp., 68. punkts).

73 Šajā nolūkā Regulas Nr. 1049/2001 mērķis, kā to liecina tās preambulas ceturtais apsvērums un tās 1. pants, ir piešķirt sabiedrībai tiesības uz iespējami plašāku piekļuvi iestāžu dokumentiem (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome, 33. punkts; 2010. gada 29. jūnija spriedums lietā C-139/07 P Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, Krājums, I-5885. lpp., 51. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās Zviedrija u.c./*API* un Komisija, 69. punkts).

74 Protams, šīs tiesības tomēr ir pakļautas zināmiem ierobežojumiem, kas ir pamatoti ar sabiedrības vai privāto interešu apsvērumiem. Konkrētāk un atbilstoši minētās regulas 11. apsvērumam tās 4. pantā ir paredzēts izņēmumu tiesiskais regulējums, kas iestādēm dod tiesības atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt

kādām interesēm, kas ir aizsargātas ar šo pantu (šajā ziņā skat. 2007. gada 1. februāra spriedumu lietā C-266/05 P *Sison*/Padome, Krājums, I-1233. lpp., 62. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās Zviedrija u.c./*API* un Komisija, 70. un 71. punkts).

75 Tomēr, tā kā ar šiem izņēmumiem tiek izdarīta atkāpe no principa par iespējami plašāku sabiedrības piekļuvi dokumentiem, tie ir jāinterpretē un jāpiemēro šaurā nozīmē (iepriekš minētie spriedumi lietā *Sison*/Padome, 63. punkts; apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome, 36. punkts, kā arī apvienotajās lietās Zviedrija u.c./*API* un Komisija, 73. punkts).

76 Tādējādi, ja attiecīgā iestāde nolemj atteikt piekļuvi dokumentam, kuru tai tiek lūgts publiskot, tai principā ir jāsniedz paskaidrojumi par to, kā piekļuve šim dokumentam varētu konkrēti un faktiski kaitēt interesēm, ko aizsargā kāds no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, uz kuru šī iestāde atsaucas (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās Zviedrija u.c./*API* un Komisija, 72. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt šāda kaitējuma riskam ir jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome, 43. punkts).

77 Runājot par izņēmumu saistībā ar lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību, kas ir paredzēts Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punktā, kā jau apgalvo Dānijas Karaliste un Zviedrijas Karaliste, ir jāpārbauda, vai attiecīgā izņēmuma konkrētā piemērošanā ir nozīme apstāklim, ka šajā noteikumā paredzētie dokumenti attiecas uz jau pabeigtu administratīvu procesu. Pretēji iepriekš minētā sprieduma lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau* faktiem (18. punkts), ko Zviedrijas Karaliste minējusi tiesas sēdē, un kā jau izriet no pašreizējā sprieduma 9. punkta, *MyTravel* 2005. gada 23. maijā

iesniedza pieteikumu par piekļuvi dokumentiem saistībā ar procedūru, kuras iznākumā tika pieņemts *Airtours* lēmums, t.i., datumā, kad šis 1999. gada 22. septembra lēmums ne tikai bija jau pieņemts, bet arī atcelts ar Vispārējās tiesas iepriekš minēto spriedumu lietā *Airtours*/Komisija, kura pārsūdzēšanas termiņš arī jau bija beidzies.

78 Šajā ziņā jānorāda, ka minētajā 4. panta 3. punktā ir noteikta skaidra atšķirība atkarībā no tā, vai process jau ir vai nav pabeigts. Pirmām kārtām saskaņā ar šī noteikuma pirmo daļu izņēmuma par lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību piemērošanas jomā ietilpst jebkurš dokuments, ko iestāde ir izstrādājusi savai iekšējai lietošanai, vai iestādes saņemts dokuments, kurš skar jautājumu, par ko tā vēl nav pieņēmusi lēmumu. Otrām kārtām tā paša noteikuma otrajā daļā ir paredzēts, ka pēc tam, kad lēmums ir pieņemts, minētais izņēmums attiecas vienīgi uz dokumentiem, kuros ietverts viedokļu izklāsts iekšējām vajadzībām saistībā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgajā iestādē.

79 Tādēļ tikai attiecībā uz daļu iekšējai lietošanai paredzētu dokumentu, proti, tādu dokumentu, kuros ietverts viedokļu izklāsts iekšējām vajadzībām saistībā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgajā iestādē, minētā 3. punkta otrā daļa dod tiesības atteikt piekļuvi arī tad, kad lēmums jau ir pieņemts, ja šo dokumentu izpaušana var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē.

80 No tā izriet, ka Savienības likumdevējs ir uzskatījis, ka, tiklīdz lēmums ir pieņemts, lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzības prasības ir mazāk aktuālas, tādējādi jebkura cita dokumenta, izņemot Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā minēto dokumentu, izpaušana nekādi nevar kaitēt minētajam procesam un atteikums izpaust šādu dokumentu nav atļauts, lai arī tā izpaušana, ja tā notiktu pirms attiecīgā lēmuma pieņemšanas, varētu nopietni kaitēt šim procesam.

81 Protams, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 45. punktā jau būtībā ir norādījusi, ka apstāklis, ka lēmums jau ir ticis pieņemts, nebūt neietekmē vienkāršo iespēju izmantot attiecīgo izņēmumu, lai atteiktu piekļuvi dokumentiem, kuros ietverts viedokļu izklāsts iekšējām vajadzībām saistībā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgajā iestādē. Tomēr tas nenozīmē, ka vērtējumā, kas attiecīgajai iestādei ir jāveic, lai noteiktu, vai kāda šī dokumenta izpaušana var vai nevar nopietni kaitēt tās lēmumu pieņemšanas procesam, nav jāņem vērā apstāklis, ka ar šiem dokumentiem saistītais administratīvais process ir ticis pabeigts.

82 Iemesli, uz kuriem iestāde pamatojusies un kas var attaisnot atteikumu piekļūt tādam dokumentam, kura publiskošana ir tikusi pieprasīta pirms administratīvā procesa pabeigšanas, var nebūt pietiekami, lai atteiktu tā paša dokumenta izpaušanu pēc lēmuma pieņemšanas, ja šī iestāde nepaskaidro konkrētus iemeslus, kādēļ tā uzskata, ka procesa pabeigšana neizslēdz, ka piekļuves atteikums joprojām ir attaisnots saistībā ar tās lēmumu pieņemšanas procesa nopietna kaitējuma risku (pēc analoģijas ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu skat. iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās Zviedrija u.c./*API* un Komisija, 132.–134. punkts).

83 Tieši ievērojot šos principus ir jāizskata Zviedrijas Karalistes izvirzītais apelācijas sūdzības pirmais pamats.

84 Šajā nolūkā ir jāpārbauda, vai Vispārējā tiesa Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otro daļu ir pareizi piemērojusi attiecībā uz katru dokumentu, kuram, pamatojoties uz šo noteikumu, ar strīdīgajiem lēmumiem *MyTravel* tika atteikta piekļuve.

85 Runājot par ziņojumu, jāizskata jautājums, vai Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 55. punktā pamatoti ir secinājusi, ka visa ziņojuma izpaušana nopietni kaitētu Komisijas lēmumu pieņemšanas procesam.

86 Šajā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 49. punktā pirmām kārtām ir uzskatījusi, ka sabiedrības interesei iepazīties ar dokumentu atbilstoši pārskatāmības principam attiecībā uz administratīva procesa dokumentu, ar ko tiek piemērotas normas par koncentrāciju kontroli vai konkurences tiesībām kopumā, nav tāda pati nozīme, kā dokumentam saistībā ar procesu, kura ietvaros Kopienu iestāde darbojas kā likumdevēja. Turpinājumā pārsūdzētā sprieduma 50.–52. punktā tā uzskatīja, ka šādos apstākļos tāda dokumenta kā ziņojums izpaušana sabiedrībai traucētu Komisijai saglabāt brīvu un pilnīgu tās dienestu viedokli, tāpēc ka tas mudinātu šī dokumenta autoru pašcenzūru. Visbeidzot pienākums izpaust šādus dokumentus rosinātu Komisijas locekli, kurš ir atbildīgs par konkurenci, vairs nepieprasīt darbiniekiem rakstisku, iespējams, kritisku, viedokli par jautājumiem, kas ietilpst viņa vai Komisijas kompetencē, un tas ievērojami kaitētu Komisijas iekšējā lēmumu pieņemšanas procesa efektivitātei.

87 Pirmkārt, jānorāda, ka tik tiešām Tiesa jau ir precizējusi, ka Komisijas administratīvā darbība neprasa tikpat plašu piekļuvi dokumentiem kā Savienības iestādes likumdošanas darbības (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, 60. punkts, kā arī apvienotajās lietās Zviedrija u.c./*API* un Komisija, 77. punkts).

88 Tomēr tas nebūt nenozīmē, kā to pamatoti apgalvo Zviedrijas Karaliste, Nīderlandes Karaliste un Somijas Republika, ka šāda darbība neietilpst Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomā. Šajā ziņā pietiek atgādināt, ka minētās regulas 2. panta 3. punktā ir precizēts, ka šī regula attiecas uz visiem iestādes dokumentiem, tātad uz dokumentiem, ko tā ir izdevusi, saņēmusi vai kuri ir tās rīcībā un skar jebkuru darbības jomu Savienībā.

89 Otrkārt, pārējie apsvērumi, kas ir minēti pašreizējā sprieduma 86. punktā un kurus Vispārējā tiesa ir atzinusi par pietiekamiem, lai pamatotu Komisijas atteikumu *MyTravel* piekļuves pieteikumam, ņemot vērā ziņojuma konkrēto saturu, kas ļauj saprast iemeslus, kādēļ tā izpaušana varētu nopietni kaitēt Komisijas lēmumu pieņemšanas procesam, lai gan process, uz kuru attiecās šis dokuments, jau bija pabeigts, nebūt nav pamatoti ar detalizētiem pierādījumiem. Citiem vārdiem, Vispārējai tiesai bija jāprasa Komisijai, lai tā saskaņā ar šī sprieduma 81. un 82. punktā minētajiem principiem norādītu konkrētus iemeslus, kādēļ šī iestāde uzskatīja, ka administratīvā procesa pabeigšana neizslēdz, ka piekļuves ziņojumam atteikums joprojām ir attaisnots saistībā ar minēto lēmumu pieņemšanas procesa nopietna kaitējuma risku.

90 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatīdama, ka šādos apstākļos Komisija varēja atteikt piekļuvi visam ziņojumam kopumā.

91 Runājot par pārējiem dokumentiem, vispirms ir jāizvērtē argumenti, ko Zviedrijas Karaliste ir izvirzījusi, lai apstrīdētu, ka uzklausīšanas amatpersonas ziņojumu, Padomdevējai komitejai nosūtīto "Konkurences" ĢD piezīmi un *First Choice* apmeklējuma lietas materiālu piezīmi pretēji Vispārējās tiesas vērtējumam attiecīgi pārsūdzētā sprieduma 105., 111. un 116. punktā varēja uzskatīt par dokumentiem, kuros ietverts viedokļu izklāsts iekšējām vajadzībām saistībā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgajā iestādē Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas nozīmē.

92 Vispirms, runājot par uzklausīšanas amatpersonas ziņojumu, jākonstatē, ka, lai arī Zviedrijas Karaliste izsaka šaubas par iespēju piemērot attiecīgo izņēmumu šim ziņojumam, uz kuru attiecas Lēmumā 2001/462 paredzētais tiesiskais regulējums, tā pati atzīst, ka, ņemot vērā tieši 1999. gadā spēkā esošo tiesisko regulējumu attiecībā

uz uzklausīšanas amatpersonas ziņojumu, kura izpaušanu *MyTravel* pieprasīja, tam ir piemērojama minētas regulas 4. panta 3. punkta otrā daļa.

93 Turpinājumā, runājot par "Konkurences" ĢD piezīmi, kas nosūtīta Padomdevējai komitejai, acīmredzami ir tas, ka pretēji Zviedrijas Karalistes apgalvojumam apstāklis, ka dokuments var tikt publicēts, pats par sevi neizslēdz, ka uz šo dokumentu var attiekties minētais izņēmums. No Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas formulējuma izriet, ka tas ir piemērojams visiem dokumentiem, kuros ietverts viedokļu izklāsts iekšējām vajadzībām saistībā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgajā iestādē. Ņemot vērā pārsūdzētā Vispārējās tiesas sprieduma 111. punktā norādīto, pret ko nav iebildusi ne Zviedrijas Karaliste, ne dalībvalstis, kas lietā iestājušās tās atbalstam, to, ka minētā noteikuma piemērošanas vajadzībām attiecīgo dokumentu var uzskatīt par iekšēju Komisijas dokumentu, ļauj secināt tieši fakts, ka Komisijai saskaņā ar Regulas Nr. 4064/89 19. pantu bija pienākums nosūtīt šai Padomdevējai komitejai iekšējos dokumentus, lai tā varētu paust savu viedokli atbilstoši procesam, kas prasa tās iesaistīšanos.

94 Visbeidzot, runājot par *First Choice* apmeklējuma lietas materiālu piezīmi, jānorāda, ka Zviedrijas Karaliste neapgalvo, ka Vispārējā tiesa būtu sagrozījusi faktus, pārsūdzētā sprieduma 116. punktā konstatēdama, ka šis dokuments ietver "Konkurences" ĢD iekšējās apspriedes par izmeklēšanu, jo atsevišķās šī dokumenta daļās bija izteikti minētā ģenerāldirektorāta ierēdņu apmeklējumā gūtie iespaidi, nevis *First Choice* mutvārdu apsvērumi, kā to pirmajā instancē apgalvoja *MyTravel*. Šādos apstākļos šo Vispārējās tiesas novērtējumu par faktiem nevar apstrīdēt apelācijas tiesvedībā.

95 No tā izriet, ka Vispārējā tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatīdama, ka uzklausīšanas amatpersonas ziņojums, Padomdevējai komitejai nosūtītā "Konkurences" ĢD piezīme un *First Choice* apmeklējuma lietas materiālu piezīme bija

dokumenti, kuros ietverts viedokļu izklāsts iekšējām vajadzībām saistībā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām Komisijā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas nozīmē.

96 Tomēr Zviedrijas Karaliste apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas noteikumus, pārsūdzētā sprieduma 59., 94., 104., 111. un 115. punktā būtībā secinot, ka pašreizējā sprieduma 91. punktā minēto trīs dokumentu izpaušana, kā arī, pirmkārt, darba dokumentu un, otrkārt, piezīmju komisāram, piezīmju citiem dienestiem un citu dienestu, izņemot Juridisko dienestu, atbildes piezīmju izpaušana būtu nopietni kaitējusi Komisijas lēmumu pieņemšanas procesam.

97 Vispirms ir jākonstatē, ka, runājot par uzklausīšanas amatpersonas ziņojumu, Padomdevējai komitejai nosūtīto "Konkurences" ĢD piezīmi un *First Choice* apmeklējuma lietas materiālu piezīmi, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 106., 111. un 116. punktā Komisijas atteikumu attiecībā uz *MyTravel* pieteikumu par dokumentu izpaušanu ir pamatojusi tikai ar apsvērumiem par sekām, ko šāda izpaušana varētu radīt attiecībā uz uzklausīšanas amatpersonas viedokļa brīvību, apsvērumiem par attiecīgo dokumentu iekšējo raksturu un apstākli, ka tie atspoguļo Komisijas ierēdņu iespaidus.

98 Jākonstatē, ka pretēji šī sprieduma 81. un 82. punktā atgādinātajām prasībām, Vispārējā tiesa nebūt nav pārbaudījusi, vai Komisija ir norādījusi konkrētus iemeslus, kādēļ šādi apsvērumi ļāva secināt, ka šo pēdējo minēto dokumentu izpaušana nopietni būtu kaitējusi šīs iestādes lēmumu pieņemšanas procesam, lai arī administratīvais process, ar kuru šie dokumenti bija saistīti, jau bija pabeigts.

99 Turpinājumā, runājot par darba dokumentiem, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 59. punktā uzskatīja, ka tie esot ļāvuši izstrādāt ziņojumu un tajos esot ietverti iekšējai lietošanai paredzēti sagatavojoši vērtējumi vai pagaidu secinājumi, un ka tādēļ tiem esot piemērojams attiecīgais izņēmums.

100 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka, ņemot vērā faktu, kā jau tika nospriests šī sprieduma 89. punktā, ka apsvērumi, kuru dēļ Vispārējā tiesa secināja, ka piekļuvi ziņojumam varēja atteikt, nebija pietiekami, Vispārējā tiesa, pamatojoties tikai uz vienīgo apstākli, ka minētie darba dokumenti ir ļāvuši izstrādāt ziņojumu, nevarēja uzskatīt arī, ka to izpaušana nopietni būtu kaitējusi Komisijas lēmumu pieņemšanas procesam un ka tādējādi šie dokumenti nebija izpaužami.

101 Visbeidzot, runājot par piezīmēm komisāram, piezīmēm citiem dienestiem un citu dienestu, izņemot Juridisko dienestu, atbildes piezīmēm, Vispārējā tiesa savukārt pārsūdzētā sprieduma 98. un 99. punktā uzskatīja, ka Komisija ir paskaidrojusi, ka atteikums izpaust šos dokumentus bija pamatots arī pēc otrā strīdīgā lēmuma pieņemšanas, tāpēc ka šāda izpaušana varētu apdraudēt tās vērtējumu par līdzīgiem darījumiem, kas varētu notikt starp attiecīgajiem dalībniekiem vai tajā pašā nozarē, vai arī "lietās, kas ir saistītas ar kolektīva dominējoša stāvokļa jēdzienu". Turklāt Komisija konkrēti esot atsaukusies uz lietu *EMI*/*Time Warner*, saistībā ar kuru tā, lai aizsargātu savu dienestu apspriedes lietā *BMG*/*Sony*, kas attiecās uz to pašu darbību nozari, bija atteikusi pieteikumu piekļūt dokumentiem saskaņā ar Regulu Nr. 1049/2001 attiecībā uz paziņojumu par iebildumiem.

102 Tomēr, kā ģenerāladvokāte būtībā jau norādījusi savu secinājumu 78.–84. punktā, jākonstatē, ka šie argumenti nebūt nav pamatoti. It īpaši Komisija, kā tas ir prasīts šī sprieduma 76. punktā minētajā judikatūrā, nav sniegusi nevienu pierādījumu, kas ļautu uzskatīt, ka piekļuve šiem dokumentiem faktiski ietekmētu citus specifiskus

administratīvus procesus. Turklāt, pat pieņemot, ka Komisija, lai aizsargātu savu dienestu apspriedes citā lietā, kas attiecas uz to pašu darbību nozari, kādā atsevišķā lietā pareizi būtu atteikusi pieteikumu piekļūt paziņojumam par iebildumiem, tas nekādi nepierāda, ka jebkurš atteikums piekļūt dokumentiem, pamatojoties uz attiecīgo izņēmumu, pats par sevi ir attaisnots.

103 Ņemot vērā iepriekš minēto, Zviedrijas Karalistes pirmais apelācijas sūdzības pamats ir jāpieņem.

Par otro pamatu — Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma noteikumu pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

104 Otrajā pamatā Zviedrijas Karaliste, ko atbalsta Dānijas Karaliste, Nīderlandes Karaliste un Somijas Republika, apgalvo, ka Vispārējā tiesa, pretēji no iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome izrietošajai judikatūrai nospriezdama, ka Komisija, pamatojoties uz izņēmumu par juridisku atzinumu aizsardzību, pamatoti ir atteikusi piekļuvi Juridiskā dienesta atbildes piezīmēm, iepriekš neveicot šo piezīmju satura novērtējumu, ir pārkāpusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma noteikumus.

105 Apstāklis, ka lēmuma tiesiskums var tikt apšaubīts, izpaužot kādu dokumentu, neesot tāds iemesls, kas var attaisnot šī dokumenta neizpaušanu. Tieši otrādi — tas esot informācijas trūkums, kas varot radīt šaubas par iestāžu lēmumu pieņemšanas procesa tiesiskumu. Šāds risks tiktu novērsts, ja Komisija savā lēmumā skaidri norādītu motīvus, kas to mudinājuši izraudzīties risinājumu, par kuru Juridiskais dienests ir sniedzis nelabvēlīgu atzinumu. Turklāt nepamatots esot bijis apgalvojums, ka izpaušanas gadījumā Juridiskajam dienestam nākotnē būtu jāizrāda atturība un piesardzība. Visbeidzot arguments, ka tam būtu grūti Savienības tiesā aizstāvēt no savējā atšķirīgu viedokli, esot pārāk plašs, lai pierādītu ar šo noteikumu aizsargāto interešu kaitējuma risku.

106 Komisija, ko atbalsta Vācijas Federatīvā Republika, Francijas Republika un Apvienotā Karaliste, uzskata, ka Vispārējās tiesas argumentācija atbilst judikatūrai, kas izriet no iepriekš minētā sprieduma apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome.

107 Faktiski attiecīgais dokuments lietā, par kuru tika taisīts minētais spriedums, esot attiecies uz likumdošanas procesu, taču šajā lietā Juridiskā dienesta atbildes piezīmes esot bijušas saistītas ar administratīva rakstura procesu. Pārsūdzētā sprieduma 123.–127. punktā Vispārējā tiesa esot sīki izskaidrojusi, ka juridisku atzinumu aizsardzības aizskāruma risks, ko radītu šo piezīmju izpaušana, ir konkrēts un saistīts ar apstākli, ka, ja komisāru kolēģijai nebūtu jāievēro Juridiskā dienesta atzinumi un tā pieņemtu no šī dienesta iecerētā atšķirīgu lēmumu, šādu atzinumu izpaušana vājinātu priekšrocības, ko Komisija var gūt no šiem atzinumiem.

108 Vācijas Federatīvā Republika piebilst, ka Tiesa iepriekš minētā rīkojuma lietā *Donnici*/Parlaments 18. punktā jau ir nospriedusi, ka tiesvedības kontekstā taisnīga procesa princips tiktu pārkāpts, ja, piemēram, atšķirību gadījumā starp Juridiskā dienesta

izdotu atzinumu un galīgi pieņemto lēmumu Juridiskais dienests būtu spiests procesā aizstāvēt nostāju, kas ir pretēja paša dienesta agrāk izteiktajai nostājai.

Tiesas vērtējums

109 Lai atbildētu uz otro apelācijas sūdzības pamatu, vispirms, kā jau ir precizēts šī sprieduma 87. un 88. punktā un pretēji tam, ko, šķiet, iesaka Komisija, ir jāatgādina, ka iestāžu administratīvā darbība nekādā ziņā nav atbrīvota no Regulas Nr. 1049/2001 piemērošanas jomas.

110 Turklāt, kā jau ticis atgādināts šī sprieduma 76. punktā, vēl jānorāda — ja attiecīgā iestāde nolemj atteikt piekļuvi dokumentam, kuru tai tiek lūgts publiskot, tai principā ir jāsniedz paskaidrojumi par jautājumiem, kā piekļuve šim dokumentam varētu konkrēti un faktiski kaitēt interesēm, ko aizsargā kāds no Regulas Nr. 1049/2001 4. pantā paredzētajiem izņēmumiem, uz kuru šī iestāde atsaucas.

111 Šajā gadījumā, runājot par izņēmumu attiecībā uz šīs regulas 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzēto juridisku atzinumu aizsardzību, būtu jāpārbauda, kā to pieprasa Zviedrijas Karaliste un pārējās dalībvalstis, kas lietā iestājušās tās atbalstam, vai Vispārējās tiesas pieņemtie apsvērumi patiešām bija pietiekami, lai secinātu, ka Komisija pamatoti bija atteikusi piekļuvi Juridiskā dienesta atbildes piezīmēm.

112 Šajā nolūkā ir jāatgādina, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 124. punktā, pirmkārt, uzskatīja, ka šo piezīmju izpaušana varētu radīt risku, ka sabiedrībai tiek darīta zināma informācija par "Konkurences" ĢD un Juridiskā dienesta iekšējām apspriedēm par to, vai vērtējums *Airtours* lēmumā par koncentrācijas darījuma saderību ar kopējo tirgu ir likumīgs, kas pati par sevi varētu apdraudēt iespējamos lēmumus saistībā ar tiem pašiem dalībniekiem vai to pašu nozari. Otrkārt, Vispārējā tiesa tā paša sprieduma 125. punktā uzskatīja, ka pieteikuma par attiecīgo piezīmju izpaušanu apmierināšana varētu izraisīt, ka Juridiskajam dienestam nākotnē, izstrādājot šādas piezīmes, būtu jāizrāda atturība un piesardzība, lai neietekmētu Komisijas lemtspēju jomās, kurās tā ir iesaistīta administratīvā statusā. Treškārt, Vispārējā tiesa tā paša sprieduma 126. punktā norādīja, ka šo piezīmju izpaušana būtu radījusi Komisijai delikātu situāciju, kad tās Juridiskais dienests varētu būt spiests Vispārējā tiesā aizstāvēt nostāju, kas nav bijusi tā pati, ko tas apgalvojis iekšējās apspriedēs kā padomdevējs dienestiem, kuri ir atbildīgi par lietas materiāliem, kas bija šī Juridiskā dienesta uzdevums administratīvajā procesā.

113 Vispirms, runājot par bažām, ka Komisijas Juridiskā dienesta atzinuma par lēmumprojektu izpaušana varētu izraisīt šaubas par galīgā lēmuma tiesiskumu, ir jānorāda, kā to pamatoti apgalvojusi Zviedrijas Karaliste, ka šajā kontekstā tieši pārskatāmība ir tā, kas, dodot iespēju atklāti apspriest dažādu viedokļu atšķirības, veicina iestāžu lielāku leģitimitāti Savienības pilsoņu uztverē un palielina viņu uzticību tām. Patiesībā informācijas un debašu neesamība drīzāk ir tas, kas pilsoņu apziņā var izraisīt šaubas ne vien attiecībā uz atsevišķa tiesību akta tiesiskumu, bet arī attiecībā uz lēmumu pieņemšanas procesu kopumā (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome, 59. punkts).

114 Turklāt iespēja, ka Savienības pilsoņu apziņā var rasties šaubas attiecībā uz iestādes pieņemta tiesību akta tiesiskumu, tādēļ ka tās juridiskais dienests par šo aktu ir sniedzis nelabvēlīgu atzinumu, nerastos pārāk bieži, ja tiktu pastiprināts minētā

akta pamatojums, atklājot iemeslus, kuru dēļ šis nelabvēlīgais atzinums nav ticis ievērots (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome, 60. punkts).

115 Turpinājumā, runājot par argumentu, ka juridiskajam dienestam nāktos izrādīt atturību un piesardzību, pietiek konstatēt, ka Vispārējā tiesa, nemaz nepārbaudot, vai šis arguments ir pamatots ar konkrētiem un detalizētiem pierādījumiem, ir pamatojusies tikai uz vispārīgiem un abstraktiem apsvērumiem.

116 Turklāt, runājot par argumentu, ka juridiskais dienests varētu būt spiests Savienības tiesās aizstāvēt tāda lēmuma tiesiskumu, par kuru tas agrāk ir izteicis negatīvu atzinumu, jānorāda, kā to apgalvo Zviedrijas Karaliste, ka tik vispārīga rakstura arguments nevar attaisnot izņēmumu no Regulā Nr. 1049/2001 paredzētās pārskatāmības (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās Zviedrija un *Turco*/Padome, 65. punkts).

117 Kā jau atgādināts šī sprieduma 77. punktā, šoreiz *MyTravel* piekļuves pieteikums tika iesniegts pēc tam, kad *Airtours* lēmums ar iepriekš minēto Vispārējās tiesas spriedumu lietā *Airtours*/Komisija bija atcelts un kad šī sprieduma pārsūdzēšanas termiņš jau bija beidzies. Šādos apstākļos, kā jau ģenerāladvokāte būtībā norādījusi savu secinājumu 96. punktā, Juridiskais dienests nevarēja atrasties tādā situācijā, kāda raksturota iepriekšējā punktā, jo nekādas prasības par šī lēmuma tiesiskumu Savienības tiesās vairs nebija iedomājamas.

118 Visbeidzot, runājot par Vācijas Federatīvās Republikas argumentu, ko tā izvirzījusi, pamatojoties uz iepriekš minēto rīkojumu lietā *Donnici*/Parlaments, pietiek norādīt, ka minētā rīkojuma pamatā esošie fakti atšķiras no pašreizējās lietas faktiem. Pirmkārt, minētais rīkojums attiecās nevis uz piekļuves pieteikumu Regulas Nr. 1049/2001

nozīmē, bet gan uz pieteikumu, lai Parlamenta Juridiskā dienesta atzinums tiktu pievienots Tiesā notiekošās tiesvedības materiāliem. Otrkārt, minētais pieteikums tika iesniegts notiekošā tiesvedībā, kas tieši attiecās uz tāda Parlamenta lēmuma spēkā esamību, par kuru bija sniegts šis atzinums. Līdz ar to minētais rīkojums nav atbilstošs, lai saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu pamatotu attiecīgo piekļuves atteikumu.

119 Ņemot vērā iepriekš minēto, otrais Zviedrijas Karalistes apelācijas sūdzības pamats arī ir jāpieņem.

Par trešo pamatu — Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta teikuma beigu daļas un 3. punkta otrās daļas teikuma beigu daļas noteikumu pārkāpumu

120 Trešajā pamatā Zviedrijas Karaliste pārmet Vispārējai tiesai, ka tā šajā gadījumā nav atzinusi tādu sevišķu sabiedrības interešu esamību, kas attaisnotu dokumentu izpaušanu, pat ja tāda izpaušana būtu varējusi kaitēt interesēm, kas attiecīgi aizsargātas saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu un 3. punkta otro daļu.

121 Ņemot vērā faktu, ka Tiesa ir pieņēmusi pirmo un otro Zviedrijas Karalistes apelācijas sūdzības pamatu, tās trešais pamats vairs nav jāizvērtē.

Par prasību un lietas nodošanu Vispārējai tiesai

122 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 61. panta pirmo daļu, ja Tiesa atceļ Vispārējās tiesas lēmumu, tā var pati pieņemt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma pieņemšanai Vispārējā tiesā.

123 Šajā gadījumā Tiesai ir visi vajadzīgie elementi, lai taisītu galīgu spriedumu par izvirzītajiem prasības pamatiem, pirmkārt, attiecībā uz abiem strīdīgajiem lēmumiem saistībā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas noteikumu pārkāpumu un, otrkārt, attiecībā uz otro strīdīgo lēmumu saistībā ar minētā panta 2. punkta otrā ievilkuma noteikumu pārkāpumu.

124 Šajā ziņā pietiek norādīt, ka šī sprieduma 89., 98., 100. un 102. punktā minēto motīvu dēļ Komisija strīdīgajos lēmumos nav pareizi piemērojusi izņēmumu attiecībā uz šīs iestādes lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību. Tāpat, ņemot vērā šī sprieduma 113.–117. pantā izklāstītos motīvus, šī iestāde nepareizi ir piemērojusi arī izņēmumu attiecībā uz juridisku atzinumu aizsardzību.

125 No tā izriet, ka, pirmkārt, strīdīgie lēmumi ir jāatceļ tiktāl, ciktāl tie ir pamatoti ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otro daļu, un, otrkārt, jāatceļ arī otrais strīdīgais lēmums tiktāl, ciktāl tas ir pamatots ar tā paša panta 2. punkta otro ievilkumu.

126 Savukārt Tiesa nevar lemt ne par *MyTravel* izvirzītajiem prasības pamatiem, kas ir atgādināti šī sprieduma 42. punktā, vērsti pret pirmo strīdīgo lēmumu un saistīti ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā un trešā ievilkuma noteikumu pārkāpumu, ne par šī sprieduma 43. punktā atgādinātajiem pamatiem, kas ir vērsti pret otro

strīdīgo lēmumu un attiecas uz izņēmumu par pārbaužu, izmeklēšanas un revīzijas darbības mērķu aizsardzību apvienojumā ar izņēmumu par lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzību.

127 Kā jau norādīts minētajā 42. un 43. punktā un kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 79. un 130. punkta, Vispārējā tiesa šos pamatus nav vērtējusi.

128 Līdz ar to lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai sprieduma taisīšanai par *MyTravel* iesniegtajiem prasības pamatiem, par kuriem tā nav lēmusi.

Par tiesāšanās izdevumiem

129 Tā kā lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem, kas ir saistīti ar šo apelācijas tiesvedību, pieņemšana ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2008. gada 9. septembra sprieduma lietā T-403/05 *MyTravel*/Komisija rezolutīvās daļas 2. punktu;

2) Komisijas 2005. gada 5. septembra Lēmumu D(2005) 8461, ar kuru tiek noraidīts *MyTravel Group plc* pieteikums par piekļuvi zināmiem Komisijas sagatavojošiem dokumentiem koncentrāciju kontroles jomā, atcelt tiktāl, ciktāl tas ir pamatots ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem 4. panta 3. punkta otro daļu;

3) Komisijas 2005. gada 12. oktobra Lēmumu D(2005) 9763, ar kuru daļēji tiek noraidīts *MyTravel Group plc* pieteikums par piekļuvi zināmiem Komisijas sagatavojošiem dokumentiem koncentrāciju kontroles jomā, atcelt tiktāl, ciktāl tas ir pamatots ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta otro ievilkumu un 3. punkta otro daļu;

4) nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai sprieduma taisīšanai par *MyTravel Group plc* iesniegtajiem prasības pamatiem, par kuriem tā nav lēmusi;

5) lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

[Paraksti]